

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Holstein, Ludvig.; Ludv. Holstein.

Mos og Muld

Kjøbenhavn ; Kristiania : Gyldendal, 1917

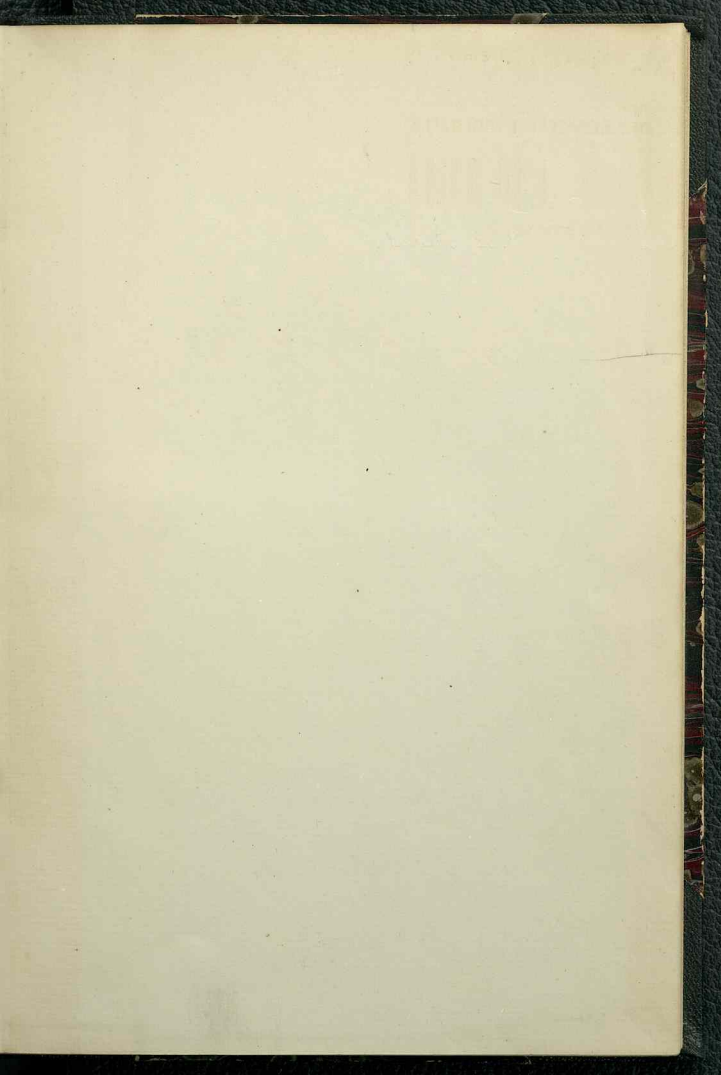
125 s.

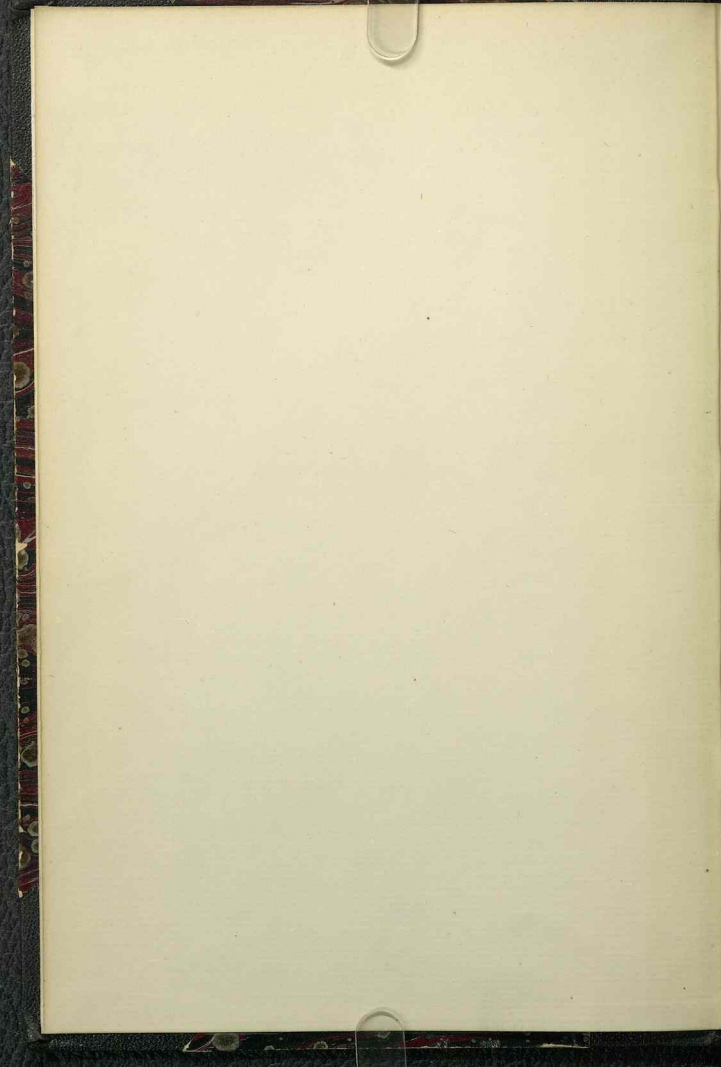
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

LUDV. HOLSTEIN

M O S O G M U L D

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
MDCCCCXVII

LUDVIG HOLSTEIN

DIGTE. (1895). Ny Udgave 1903.
(Smaa Digtsamlinger.) 2. Oplag.
1914.

TOVE. Kærlighedsdrama i 5 Ak-
ter. 1898.

LØV. Nye Digte. 1915.

LUDV. HOLSTEIN

M O S O G M U L D

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
MDCCCCXVII

KJØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERET

INDHOLDSFORTEGNELSE

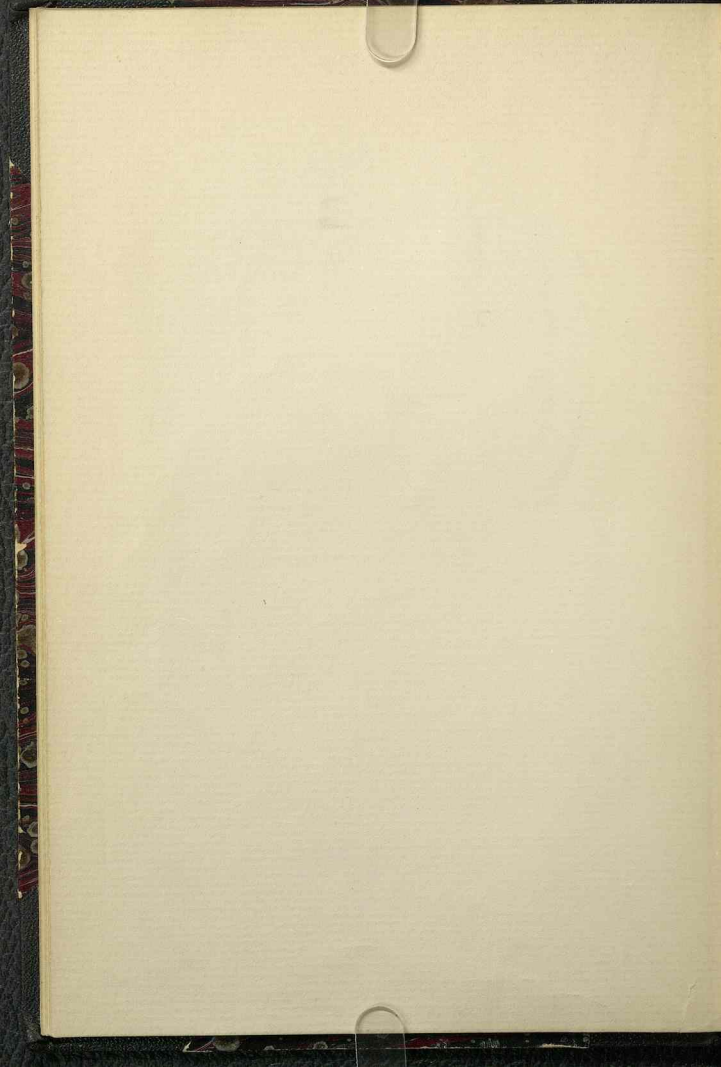
I

1. November	9
2. Morgensne	12
3. Gravsted	15
4. Sneen	17
5. En Vinterdag	22
6. Sneland	24
7. Den hvide Hyacinth	26
8. Vinteren	29
9. Februaraften	32
10. Vintergæk	34
11. Syv Birke	36
12. Martsaften	37
13. Foraarstrækket	39
14. Aprilaften	41
15. Liser	45
16. De smaa Veje	47
17. Solsort	50
18. Sang til en Gyldenlak	52
19. Vil du med — — ?	55
20. Paaskesol	57
21. Cytheres Ø	59
22. Foraar	62
23. Pintsesolskin	64
24. En frodig Mand	68

25. Foraaret og Kirsebærtræet.....	70
26. Løvspring.....	72
27. Maa vi — — ?.....	77
28. I Byen.....	78
29. Angelus.....	81
30. Sommervise.....	82
31. Rebekka.....	84
32. Blomstervise.....	88
33. Nattergal om Dagen.....	90
34. Elvervise.....	91
35. Sommeraften.....	93
36. Tre kønne Koner.....	95
37. Sommerdag.....	98
38. Torden.....	100
39. Kornmod	103
40. Sommervise.....	106

II

41. Gravenstener.....	111
-----------------------	-----

NOVEMBER

I Parken drypper de sorte Kroner;
I vaad hviler Grenen i Graavejrsluft — —
En Skumringsverden af Skygetoner,
hvor Vaaren drømmer i Dødens Duft,
og Lyset blot er et Perleskær
om kvistevrimlende Elmetrær.

Men Tanken vil ved de Veje hvile,
hvor Mosset breder sin grønne Ham
paa Landsbytage og vaade Pile,
som luder over hver blæksort Dam,
hvor Gavl og Grene i Spejlet drømmer,
og tørvefarvede Ænder svømmer.

Hvor er nu Bruset? Hvor er nu Pragten?
Dødsstille, plyndrede, sorte Jord,
ske her din Vilje! Jeg vedstaar Pagten!
For her er Danmark, og her er Nord!
Og slumrer Eros, han *var* i alt,
fra Vaaren fødtes til Løvet faldt.

Det sorte Muld har saa søde Løfter.
Bag Pilebarken et Foraar staar.
Hør, Vandet klunker fra vaade Grøfter!
Blidt hviler Farverne fra i Vaar,
saa søskendlige hverandre nær,
i Krat, i Marker, i Tørveskær.

De sover sammen, det fugtiggrønne,
det brunligsorte i sval, ren Ro.
Her drikker Timen af dybe Brønde,
her hører Tanken det skjulte gro.
Hvor har dog Danmark dit Vinterrige
en Farveyndighed uden Lige!

Hvor er der frugtbar og venlig Hvile,
i Danmarks slumrende Agerland,
hvor Marken breder sig Fjerdingmile
om Sognevejenes Grøfterand,
hvor Haren hopper i Graaet ind;
hver Græstot ligner dens brune Skind.

Men over denne saa tyste Færden
af Skumringsfarver og Graavejrsfugt
skal Blæsten aabne en oprørt Verden
af Skyer og Stjærner og Maaneflugt.
Dér lader Stormen i Skift af Skygge
Guldsikven flyve langs Gletscherrygge.

Og hvis en Tone i Natten svirrer
som Svanestrubernes Orgelbrum,
saa er det Frosten — hans Vinger klirrer —
Han sank igennem det dunkle Rum.
Da krøb et Gys over Jordens Hud,
og paa hver Græstot slog Rimfrost ud.

Vandspejlet rørte hans Fingerspidser,
og se, det rynkes og stivner brat.
Paa Ruden Tidselens Tegn han ridser —
Det klinger skørt i den gyldne Nat
fra Stjærnebælter og Mælkeveje —
dér spiller Frosten paa sin Skalmeye.

MORGENSNE

Sne gør Byen ny —
Morgensne forandrer rent en By.
Husfaçaden som i Gaar var styg,
staar i Dag maskeret
med en distingveret
Louis seize Paryk.

Morgensne gør fro —
Mangen ler, som ellers aldrig lo.
Denne hvide Dag gør Ingen sur —
Sne gi'r alt tilbage
Sten og Støj og Tage,
til en ren Natur.

Sporvognsklokken — hør!
Klangen har i Dag en frisk Kulør.
Laplandsluften over Torvet staar —
Langs de hvide Fjælde
ringer Renens Bjælde —
Tanken Vidde faar.

Hunde faar Humør,
farer om og snapper Sne og gøer.
Karsk er Skovlens Klang at høre paa,
naar mod Sten den stryger —
Hestepæren ryger,
frisk og gul som Straa.

Kaadhed smitter — se!
En Morlille greb en Haandfuld Sne,
lo, og slog den kolde Snebold fast
over Sporvognsdøren,
medens Konduktøren
holdt ved Bommen Rast.

Sort er Parkens Træ,
hvor den høje Stamme stod i Læ.
Paa dets Lemmer hviler Sneen blidt —
Stille Sne, som blænder,
bøjer Granens Hænder
over Drivens Klit.

Solsorthunnen blot
har paa denne rene Snemark traadt.
Solsorthunnen løber, sangforladt,
under Graners Grene
stum og sky, og ene
i sin Vinternat.

Fra Kastanjens Gren
ryster Kragen Sneen, morgenren —
Mellem Søens høstliggule Rør
svømmer sultne Maage
i den sorte Vaage,
mindre hvid end før.

GRAVSTED

Paa den gamle Kirkegaard,
hvor en Ask paa Graven staar,
gul i Høst og grøn i Vaar,

Staar den Stue, hvor du boer,
du, hvis kære Navn var Mo'r,
var og er, skønt du blev Jord.

Du, hvis Hjærteblod blev mit,
da mit Hjærte slog ved dit — —
Nu forlængst din Strid er stridt.

Tidlig graanede din Lok.
Talrig var din Børneflokk.
Ufred fik du mer end nok.

Træt af Suk du sank i Jord — —
Var og er og bliver Mo'r.
Hjærtet skælver ved det Ord.

Venter under Foraarshegn,
under Vintres Stjærnetegn,
under Sommernætters Regn,

Til du faar dem, én for én,
bjærget under Askegren,
vel i Ly for alle Mén,

I din Vinterstue trang —
Vej er kort, og Vej er lang,
ender dog hos dig en Gang.

Du har Husrum mer end nok,
gamle Mo'r med hvide Lok,
til en husvild Børneflokk.

Tiden ej din Tærskel naar.
Stuen mellem Stjærner staar.
Timen dér er tusend Aar.

SNEEN.

Se, jeg har blindet din Rude —
Jeg er Morgenens Sne.
Jeg er saa kold paa min Snude,
kys mig, min Snut, skal du se!
Blødt som en Tusmørkesværmer
svæver mit flagrende Fnugg,
men naar din Læbe sig nærmer,
perler jeg der som en Dugg.

Føl! Mine Hænder er kolde!
Prøv! Har jeg Smag eller Lugt?
Fra mine Lænder, de golde,
faldt hverken Frø eller Frugt.
Jeg er den kyskeste Nonne,
intet er rent som min Mund.
Jeg har den karskeste Aande,
mød den, din Sjæl bliver sund!

Rensende er jeg som Smerten.
Stilhedens styrkende Aand,

som var den første i Verden,
formede mig med sin Haand.
I min alhvideste Vælde
laa jeg, af Stormene tabt,
ud over Maanernes Fjælde,
længe før Jorden var skabt.

Hedningens dampende Bloten
var jeg den første, der saa.
Blødere er jeg om Poten
end listende Kattetaa.
Ulven, som flygende Nætter
vejrer den knirkende Rén,
hører mig ej, mens jeg sletter
Sporene bag ved dens Ben.

Byerne gav jeg tilbage
til den forglemte Natur,
Kirker med kobberne Tage,
Skoler og skimlede Skur.
Gavle i Gyderne skinner,
blændende svøbt i min Ham,
som mine evige Tinder
om Aconcaguas Kam.

Jeg er det friskeste Foder
for den forkrøblede Rug.
Skyen, min svulmende Moder,
ryster mig ud af sin Bug.

Tyst som den rugende Eder
mellem sit skinnende Dun
tømmer hun tusende Reder
ned over Tage og Tun.

Lydløst, mens Stjærnerne blinker,
pynter jeg Granernens Top,
hvor de forpjuskede Finker
pippende puster sig op.
Harerne har jeg begravet,
naar de i Plovfuren sov.
Selv hos min Dødsfjende, Havet,
laa jeg paa Takkel og Tov.

Skovene, hvor jeg har lagt mig,
drømmer om Urtidens Fos.
Over hver Gren har jeg strakt mig
tavs som en lurende Los.
Stille, mens Kragerne ryster
Kvisten, jeg krummer saa let,
fletter Fuldmaanen, min Søster,
Skovødets blaanende Net.

Maane og Stjærner forstod mig.
Naar med sin knækkede Stang
Karlsvognen peger imod mig,
faar min Krystalskorpe Klang.
Men jeg faar Pletter paa Kjolen,
naar i den vaagnende Vaar

Tøvind og Søvind og Solen
hærgende over mig gaar.

Regnen mit Legeme æder.
Solen fortærer hver Flig.
Skovene dryppende græder
over mit smeltende Lig.
Men med en Snestorm fra Norden
fryser jeg Vaaren ihjæl.
Løsner min Moder saa Gjorden
drukner vi tusendaars Skel.

Jeg er en Hersker, som handler
haardt med sin hærtagne Jord.
Jeg er en Aand, som forvandler —
Skønheden staar i mit Spor.
Jeg er et Fnugg kun, der smelter.
Jeg er det dundrende Skred,
som over Graner, der vælter,
tordner mod Afgrunden ned.

Stilheden bygger jeg Kirker.
Frosten, som boer i min Gaard,
knager og knitrer og knirker
i mine Skanser og Skaar.
Mægtige er mine Arme —
kryster jeg Land eller Ø,
maa de med blændende Barme
kvalt i min Dejlighed dø.

Frodigst dog grønnes den Ager,
som ved mit Frosthjærte sov.
Vaaren er aldrig saa fager
som i den smeltende Skov.
Tusendfold sødere synger
Sommerens tonende Kor,
der hvor mit Favntag forynger
Vinterens slumrende Jord.

Se mine Fnugg, hvor de danser!
Oh, vi har travlt, kan du tro!
Puslende murer vi Skanser,
hviskende bygger vi Bro.
Og mens vi dratter og klatter
mødes og stødes, kling, klang,
ler vi den sødeste Latter
lydløst som Alfernes Sang.

EN VINTERDAG

Det var en Vinter hvid og streng —
Vi sænkede en lille Dreng
i Jordens sorte, kolde Seng.

Syv blanke, solskinsfyldte Aar,
hvis Fodspor nu som friske Saar
i *hans* og *hendes* Hjærter staar,

Gav vi med Sorg til Gravens Gem —
Og de, hvis Barn det var, gik hjem,
hvor Savnet sad og ventede dem.

Thi kold blev Stuen, stum og graa,
den Dag hans Hjærte gik i Staa,
og Tomhed gaber fra hver Vraa,

Og om dem kalder uden Svar
en Barnestemme, sød og klar,
ustandselig paa Mo'r og Fa'r — —

Et Barn vi gav til Moder Jord —
Og om os stod saa hvid og stor
en Vinterdag med Foraarsspor.

Og hjem vi gik blandt Børn, der lo;
og Pigebørn gik to og to,
Og Livet sang fra deres Sko.

Og svangre Mødre mødte os —
og vrinskende slog Drengetrods
mod Vinterblaaets Solskinsfos.

SNELAND.

Sukkende sejge,
S lange som Aar,
over de skumrende Veje
Dagene gaar.
Sneen med jordrede Lapper
er ikke hvid.
Hjærte, vær tapper,
bi! Den kommer din Tid.

Herregaardskuler,
svøbt i en Dis,
laadne om Koder og Muler,
kører med Is.
Prustende Rumpen de letter — —
Friskbagt og gul
Gødselen mætter
Vejenes hærgede Fugl.

Kragen den Prakker,
haaner det Stræb,

sidder i Vejpil og hakker,
hvæsser sit Næb.
Hadfuld den løfter fra Hjærtet
Hævnraab og roer,
hungrig og hærdet,
over en Tusmørkejord.

Landevejstraade
tuder en lang,
hujende, over al Maade
tungsindig Sang.
Ris er den Poppel, hvor Skaden
redte til Æg.
Langsomt, paa Laden,
drypper et Istappeskæg.

Landsbyens Tage
blomstrer i Sne.
Grøn er den svulmende Flage,
festlig at se.
Sneen, som nylig var frosset,
er jo i Tø.
Sejret har Mosset
Snehavets frodige Ø.

DEN HVIDE HYACINTH

Jeg stod og saa det ske —
En Fødsel uden Fødsels Ve,
kom selv og se!
Et yndigt Underværk —
En Vellugtstrøm, o, kom og mærk,
hvor sød og stærk!

En Kim, saa nyfødt grøn,
krøb frem fra hvor den laa i Løn
i Mørkets Brønd.
Tyst aabner sig dens Væg —
Hvad sover der i Lag og Læg?
Smaa Blomsteræg.

O hvide Hyacinth!
Fra Mulmets Hav du famler blindt
mod Lysets Klint.
Jeg ser din Dagnings Stund —
Søvn lukker dine Spædes Mund
i Fosterblund.

Nu lyser du af Aand.
Blødt aabner du din Blomsterhaand,
løst er dit Baand!
Nu tør du aande frit,
udaande Vellugt, stærkt og blidt,
i Paaskevidt.

Frelst har du ført din Fragt.
Fromt staar du nu mod Lyset strakt
i Daabens Dragt,
lidt krøllet fra din Slum
I Alnaturens Rugerum,
hvor du laa krum.

I vellugtfyldte Kar,
som aabner Eder Par ved Par,
hvor mon I var?
Hvorledes fandt I tyst
den Vej, som gaar fra mørkt til lyst,
paa Dagens Kyst?

Hvad vil I her, iført
et Legeme saa svalt og skørt
og uberørt,
som var I skaaret ud
af Aftenhimles Perlehud,
I ædle Skud —?

O, eders Vellugt véd
om tyste Ting i Evighed
en sød Besked.
En Duft fra tusend Aar,
en Duft fra Tidens yngste Vaar
imod mig gaar.

Tak, Hilsen from og sød,
udsendt fra Pan, som ej er død,
trods Vinternød!
Hans Ildsted ingen ser.
Men Underet det skønne sker —
Hvad vil vi mer?

VINTEREN

Som aarle vaagnede Haner,
der galer mod Foraarets Gry,
staar Torves Tulipaner
og farver en vintergraa By.

Ak, disse straalende Fugle,
som over Torvene gol,
de røde, hvide, gule,
har drukket al Dagenes Sol!

Is blomstrer paa Morgenens Rude —
Nu drejer Vorherre sit Rat
og svinger om Pynten sin Skude
mod Jævdøgnstormenes Nat.

Nu orgler Svanen fra Vaagen
hvor Sælen ved Isranden gør,
og Kulden og Snetykningstaagen
erobrer tilsneede Øer.

Det knirker i Frostens Skanser,
det tordner fra Vandenes Bro,
naar Vinteren knaldende standser
sin Kane ved Kyndelmis' Kro —

Den hvide Vinter i Byen
faar Morgenens bare at se;
men Kanerne kører paa Fyen,
og Jyderne skræver i Sne.

Nu fryser Roen i Kulen
og Hjærtet i Jærnpumpens Liv.
Og Hesten fik Rim om Mulen,
og Kulden sleb Egg paa sin Kniv.

Spurven, som stivner i Frosten,
søger i Tagskægget Læ.
Vandtruget under Posten
blev til en blinkende Bræ.

Slank flyver Vinterens Svane —
Paa Ruden staar Frostnattens Rids.
Nu kører Aaret sin Kane
ud af din Stald, Kyndelmis'!

Tanken i Stuerne stænges
trangt som i Syndflodens Ark.
Duer bag Lugerne længes
ud i en nysaaet Mark.

Blegere Dagene hælder —
Vinteren trækker mod Nord.
Fjærnere dumrer dens Bjælder —
Sneen har Lapper af Jord.

Snart bliver Aftnerne blanke,
og Børnenes Stemmer som ny.
Dvælende lytter vor Tanke
og aner et listende Gry.

Mangen en landsbyfødt Frue
aabner sit Vindu paa Klem.
Mangen en hastende Due
flyver i Aftenen hjem.

FEBRUARAFTEN

Det bliver Aften i Nordens By —
De blanke, nytændte Lygter bæver.
Paa Nattens Tærskel et Foraar svæver
og tør ej blive og vil ej fly.
Og er en ængstelig Pigeaand,
som rækker Norden en kølig Haand,
og staar og lytter i Aftenlys,
og svinder bort i et Kuldegys.

Helst vil hun staa mellem store Træer
og spise Draaben paa kolde Kviste.
Men alle blundende Knopper vidste,
at hun den Evige var dem nær.
Paa Himlen tegner sig tyst og tæt
et sagte svulmende Drømmenet.
Derinde dier et Foraarskuld
i Fosterstilhed af Luft og Muld.

Hun er i Aften kun Byens Gæst.
Hun sænker Sødme i Vintersjæle.
Og som en Sang vil hun gærne dvæle
i unge Øjne, som ser mod Vest.
Og Nyet er hendes gyldne Negl
og tusend Ruder det blanke Spejl,
hvor hendes kølige Skønhed lyser
og blegner bort som en Drøm, der fryser.

O, Himlen er som en Blomsterskaal,
hvor hvide, svulmende Roser gløder,
mens Vaar og Vinter hinanden møder
imellem Aftenens blanke Baal!
Fri stiger Tanken ad gyldne Broer
mod fjærne Himle, hvor Lyset groer.
Men koldt i Vester en Stjerne staar —
Det er dit tindrende Hjærte, Vaar!

VINTERGÆK

Med snehvide Klokker de kimer.
Den hellige Paaske er nær.
Sødt svulmer nu Skovenes Trær.
Og blanke blev Dagenes Timer
og dvælende Aftnernes Skær.

Af Stjærnerne først blev de fundne.
Det kølige Ny har dem døbt.
Dets Stilhed omkring dem er svøbt.
Af Frostnattens Skød er de rundne,
dens Kulde har Klokkerne støbt.

Før Paaske vi pirker med Stokken
af Tøsne den kuldskeære Vaar —
Saa vinterlig hvide de staar,
syv, otte smaa Søstre i Flokken,
trykt sammen som frysende Faar.

Forfrosne de gyser i Graaet,
en Vaar, som hos Vinteren boer.
De lugter saa karsk af dens Jord.
For lunt under Sne har de staaet —
langs Grøfterne smelter dens Spor.

Med Øjne som Stjærner vi fandt dem
ved Barndommens Grøfter saa tidt.
Til Paaske de ringede blidt.
Nu savner jeg, standset iblandt dem,
et blinkende Gry, som var mit.

SYV BIRKE

Syv Birke staar saa blanke
i Aftenglans,
saa nøgne og saa slanke
som født til Dans.

Hver én er bare Lytten
fra Kvist til Rod.
I Græsset blunder Mythen
ved Stammens Fod.

Saa stille som en Kirke
er Parkens Skrænt.
Hvi lytter I smaa Birke
saa højtidsspændt?

Tys! Gaa og lad os lytte
i Aftenglans
med Sjælen fuld af Mythe
og født til Dans!

MARTSAFTEN

Nu har du, Skønjomfru, Forretningen glemt
og laaset for Disken og Kassen,
mens du og dit Hjærte, af Tusmørket stemt,
fra Trængselen skraaer over Pladsen.

Se, Aftenen kupler et luftigt Palads
ud over de skumrende Gader
og spejler sin Blankhed i Lygternes Glas
og Rudernes blinkende Rader!

Det mærkes paa Dagen, at Vinteren gaar,
for Aftenen dvæler saa gærne.
I Vesterled tændte en gryende Vaar
den klareste Dugdraabestjerne.

Et durende Kaos var Middagens Lyd.
Hver Aftenens Lyd gaar alene.
En Fryd for sig selv er nu Spurvenes Fryd
i Kirkegaardselmenes Grene.

Men blinker i Glansen de tusende Baal
lig Perler som Natten udstænker,
mens Globerne gløder i Blankhedens Skaal,
og Himlen i Sjælen sig sænker,

Saa bliver den Ensommes Byrde saa svær,
som Hjærtet blev knuget til Døde.
Men har to Hjærter hinanden kær,
saa er det et flyvende Møde.

Du haster, Skønjomfru, paa højvristet Sko
i Gadernes Glans blandt de andre;
men Timen har bygget en Evighedsbro,
hvor Tungsindet ene maa vandre.

Og svulmer du sødt under Vesthimmels Lys,
som blegner i Rudernes Rækker,
saa mødes dog Aften og Nat i et Gys,
naar Spover i Tusmørket trækker.

FORAARSTRÆKKET

Det raaber deroppe, det klynker,
det snakker, som nogen blev trøstet — —
En skreg, og den skrigende synker
med Panpilen boret i Brystet.

Jeg sprang over Marken mod Skriget.
Jeg fandt hende inde ved Diget!
Hun slæbte den spættede Vinge
med Blod paa den dunede Bringe.

I Plovfuren laa hun og jamred —
og over os larmede Trækket;
og Hjærtet i Dunbrystet hamred,
saa Mørket omkring os blev vækket.

Sort sivede Blodet fra Saaret.
Saa tav hun, og Natten blev øde.
Men sandelig bar hun i Haaret
al Foraarets krydrede Grøde.

En Lugt som af solsveden Sommer,
Pors, Harpiks og modnende Blommer.
Og denne Aroma af *hende*
er i mig til Dagenes Ende.

APRILAFTEN

Du tripper, mit Barn, over Gadernes Sten
hver Morgen og Aften paa flittige Ben.
Du sidder ved Pultene pligtro og klog
og prænter retfærdige Tal i en Bog — — — —
Men Vaaren har rørt ved dit Hjærte.

Din Tanke er trænet i Tallets Taktik.
Dit Hjærte har Solskinnet sat i Musik.
En Støvsøtte skraas over Pultene staar;
den slynger dig Guldbaand om Skulder og Haar,
og Vaaren har rørt ved dit Hjærte.

Naar Stærerne fløjter en Dag i April,
faar Pigebørn nyfødte Øjne og Smil.
Du flyver mit Barn gennem Foraarets By
med Øjne, der røber, saa blomstrende ny,
at Vaaren har rørt ved dit Hjærte.

Du sluger din Mad i et klamt Pensionat;
og en eller anden er altid parat.
Du suser paa Cyclen med den og med den — — —
Men — — kom mig i Møde, Befrier og Ven!
For Vaaren har rørt ved mit Hjærte!

Du styrer din Cycle med Smag og Fornuft — — —
Du kysser en Usét i Aftenens Luft.
Fri flyver du gennem et grænseløst Rum — — —
Omkring dig er Stemmer, men selv er du stum —
For Vaaren har rørt ved dit Hjærte.

Du træder Pedalen og føler Dig skøn — — —
Mod Stjærnen, den tindrende, flyver din Bøn.
Pan rører din Læbe; nu er du Mystik,
en syngende Cello i Altets Musik —
for Vaaren har rørt ved dit Hjærte.

Nu saarer du En, som du selv næppe saa.
Nu er du den Drøm, som han aldrig skal naa.
Nu sitrer en Sjæl under Panbuens Strøg,
som Vaarnattens Spover i Tusmørket fløj.
For Vaaren har rørt ved dit Hjærte.

Men Byen, hvis durende Drøn du har glemt,
gaar klirrende mod dig med Klokker og Klemte.
Blandt Lamper og Lygter du staar, lidt forsagt,
men endnu med Stjærnen i hemmelig Pagt —
for Vaaren har rørt ved dit Hjærte.

Og saa er der En, som du pludselig ser,
et Ansigt, et fremmed, med Øjne, der bé'r — — —
Du studser, du fatter — du vender dig bort
og aabner din Gangdør og smækker den haardt — — —
Men Vaaren har rørt ved dit Hjærte.

Du fletter dit Haar med et Saar i dit Sind;
du fletter det over en brændende Kind.
Du hælder din Kind mod din Skulder lidt skraat
og fletter dit Haar, mens du græder saa smaat —
For Vaaren har rørt ved dit Hjærte.

„Snart,“ hvisker du vredt, „er ens Ungdom forspildt!
Du dumme, jeg vilde jo elske dig vildt!“
Du hopper i Seng og du dækker dig til,
men kan ikke sove saa gjerne du vil;
for Vaaren har rørt ved dit Hjærte.

Vredt hvisker du: Er jeg da styg eller kold?
Vildt brænder du, Barn, i den Vældiges Vold.
Ved Middagstid sidder du kølig og klog
og prænter retfærdige Tal i en Bog —
Men Vaaren har rørt ved dit Hjærte

LISER

Smaa bitte Liser, for hvem bedaaret
vi brænder Alterlys hele Aaret —
og Sløjfer fletter vi dem i Haaret,

Skal blive Foraarets store Liser
og trippe kækt langs de samme Fliser,
hvor deres Mødre sang Solskinsviser.

Smaa nye Liser de faar paa Skødet;
skønt mangan Lise gik tabt i Ødet.
Men hvor de stormer til Foraarsmødet!

En ubetvungen, forvoven Horde
hvis lange Kjoler i Fjor var korte —
Og de skal storme, naar vi er borte!

Hvor sødt I kvidrer, I nye Liser,
hvis Struber bruser af Vaarens Viser!
I er den Velstand mit Hjærte priser.

Det er paa Tide, at jeg maa vige.
Men I som stemte min Solskinsgige,
jeg under eder det nye Rige!

Og før jeg strækker mig hen paa Baaren,
vil *moriturus* jeg sænke Kaarden:
Tak Sol og Sødme! *Saluto* Vaaren!

DE SMAA VEJE

Paa de smaa Veje, de Veje smaa
kvidrer nu Aftenens Spurve graa.
Køligt lyser Eranthisbræm.
Mange smaa Laager staa lidt paa Klem
paa de smaa Veje, paa de smaa Veje,
udover alle smaa Veje.

Paa de smaa Veje, de Veje smaa
er der i Aften saa tyst at gaa.
Stemmer toner saa svalt og højt — —
Aftenblankhed og Solsortfløjt
paa de smaa Veje — — — — —

Paa de smaa Veje de Veje smaa
møder vi den som vi tænker paa.
Der kommer du, og her kommer jeg —
undgaa hinanden, det kan man ej
paa de smaa Veje — — — — —

Paa de smaa Veje, de Veje smaa
er det tidt trangt at ha' Handsker paa.
Saadan en sød lille Haand, klædt a',
tør man jo ikke, men maa man ta'
paa de smaa Veje — — — — —

Paa de smaa Veje, de Veje smaa
gaar Passiaren saa let i Staa.
Løfter sig saa et prikket Slør,
aabner Vorherre sin Himmeldør
paa de smaa Veje — — — — —

Paa de smaa Veje, de Veje smaa
var der et Ansigt vor Ungdom saa;
var der en Drøm, der kom og svandt,
som smaa Eranthis langs Plænen's Kant
paa de smaa Veje — — — — —

Ak, de smaa Veje, de Veje smaa!
Det og det maa man tænke paa!
Anger, Nag og bitter Hu!
Her gaar jeg, og der gaar du
paa de smaa Veje — — — — —

Paa de smaa Veje, de Veje smaa
vilde dog gerne som før vi gaa.
Mangen en Frue fandt Stuen trang
saadan en Aften med Solsortsang
paa de smaa Veje — — — — —

Villahavernes Døtre gaa
paa de smaa Veje, de Veje smaa.
Fruer aabner Altaners Dør — — —
Tusmørket sænker sit svale Slør
paa de smaa Veje, paa de smaa Veje,
udover alle smaa Veje.

SOLSORT

Saa fandt du dog din Sang igen,
dit Solskin kom tilbage!
Tavs har du gemt dig, Ungdoms Ven,
i mange mørke Dage.

Den lange Vinter løb du sky
og stum ved Dødens Porte.
Men Livets Sol har rørt paany
ved dine Fjedre sorte.

Vi mødtes første Gang hin Vaar,
den drømmesvangre, fjærne,
hvis Afglans nu i Vester staar
med Nattens første Stjerne.

Og da var Dagen sød og rig,
og Natten dyb af Drømme;
og saligt sank dit Solskinsskrig
til Bunds i Sjælens Strømme.

Vi mødtes senere igen — — —
Det var ved Vintertide.
Da var vi begge plyndret, Ven,
og ene med vor Kvide.

Og da var Natten lang og léd,
og alle Dage øde.
Men brændt af Frost og Ensomhed
blev dine Sange søde.

Vel mødt i Vaaren, Ungdoms Ven,
og Ven fra kolde Dage!
Guds Godhed favner os igen,
vort Solskin kom tilbage.

Dit Næb blev som det blanke Guld,
og sort som Sod din Skjorte.
Din Strube jubler sødmefuld
ved Solopgangens Porte.

Og fløjter du i Herlighed
fra Granerne de høje
den store Sol bag Skove ned
med Himlen i dit Øje,

Er al din Sjæl en Stjernehelg,
som risler Gud i Møde;
og saligt drypper fra dit Svælg
den klare Aftenrøde.

SANG TIL EN GYLDENLAK

Brunøjede, taalmodige og gode!
Du mildeste som vi i Verden ved!
Den Jord var mager tidt, hvori du groede;
men bundløs er dit Hjertes Trofasthed.

Trods Gyldenglød du groer i kolde Lande,
hvor Mandens Drøm er en Venindes Favn;
og Nornen skrev den Rune paa din Pande:
Uselvished, o, Kvinde, er dit Navn!

Dig har en haaret Husbond, svøbt i Huder,
slæbt hjem til Hulen som en Ræv sit Rov;
og dine Bryster blev de Hovedpuder,
hvor trygt som Barn i Moderliv han sov.

Og Takken fik du af hans haarde Næve,
mens Drengébørn du fødte paa hans Fjæl;
og haansk har han forraadt dig for en Tæve — — —
Dit Hjerte blev ham tro alligevel.

Din Godhed tilgav tavs hvad Manden synded,
mens tro du gik og dækkede hans Skam.
Du fulgte ham i Faldet, ja, i Dyndet,
og saa dog i den Faldne stedse ham.

Du fulgte ham til Ærens Top og Tinde,
den samme klædt i Fløjl og Hermelin — — —
Eleonore, Fange og Fyrstinde,
en evig Kvindesaga var i din!

Stilfærdige og moderlige Frue,
som skænker Mandens Hjærte Vin og Brød
og nærer Arnens Flamme i hans Stue,
og blev hans Tankes sommerlige Glød!

Saa stærke Mænd har grædt for dine Øjne
og glemt, indlullet ved dit kære Bryst,
al tom Forfængeligheds Kval og Løgne,
kaldt hjem til Livets Hjærte af din Røst.

Trælkvinde kan du være eller Dronning
og dele Kaar med Krage eller Falk,
en Draabe af den store Sommers Honning
sank gylden i dit Solskinshjærtes Kalk.

Se, derfor blev din Munterhed, den milde,
og al din Kærlighed saa blomstersød.
Den brænder under Huden dulgt og stille,
den sommerlige, honninggule Glød.

Brunøjede, taalmodige og gode,
du mildeste vi har i Verden mødt!
Den Jord var mager tidt, hvori du groede — — —
men hvor din Ungdom dufter foraarssødt!

Held ham du blev en tro og kær Veninde!
Omkring hans Verden staar en Duft af Vaar.
Og han vil tro en Gang med Øjne blinde,
at Mørket er dit gyldenbrune Haar.

VIL DU MED?

Vil du med ud og mærke den bidende Vind,
imens Solskinnet brænder sit Kys paa din Kind
under Skyernes skinnende Telte?

Vil du med ud og møde den halvvoxne Vaar,
som ombrumlet af Bier mellem Pilene gaar
med den første Viol i sit Bælte?

Vil du med ud, hvor Gedden nu leger i Aa,
imens Guldsmedde skælver om Grøfternes Straa,
som en Vaar der skal gløde og gyse,
og hvor Svaler kvivitter om diende Lam,
imens Dagene klædes i brusende Ham,
og de frodige Nætter bli'r lyse.

Vil du med ud og vandre langs kridhvide Krat?
Vil du med ud og sove i Foraarets Nat,
imens Viberne klager i Enge?
O, den vældige Vaarnat har Stemmer og Lyd,
som gaar hen over Hjærtet med vuggende Fryd
som smaa Skvulp over skælvende Strænge.

Og man sover saa godt nær den ynglende Jord;
og i Drømmene blander sig Frøernes Kor
fra de gurglende Tørveskærs Grøde.
Og vi vaagner og lytter, mens Vildandetræk
svirrer piskende henover Huset og væk,
imens Natten gaar Dagen i Møde.

Og ustanselig siger en Rørfugl: Titit!
Som smaa Regndraaber drypper i Tusmørket blidt — — —
Glemt er Stenbro og støjende Gader.
Men naar Dæmringen staar ved vor Rude saa tyst,
maa jeg saa sove ind ved dit vuggende Bryst,
til vi vækkes af Lærkekaskader.

PAASKESOL

Den naadige Paaskesol har det Behag
at dvæle ved Husmandens Bakke i Dag;
og Husmandens Høns, som paa Ageren gaar,
sin Andel af Solkongens Herlighed faar.

I Slyngninger stiger mod Tronen af Ild
den svirrende Lærke, soldrukken og vild,
mens Bakken i gyldneste Fredsælhed venter,
at Sæden skal signe dens striglede Skrænter.

Sin Favn har den villig mod Vaarhimlen bredt,
fin, frisk, som en Strandbund saa riflet og redt.
Snart skal det velsignede Sædekorn trille
med Solskinnets ned i hver ventende Rille.

De braskende Haner, de skrabende Høns
har Kærlighedsvaner, som er deres Køns.
Men Solkongen ser som en smilende Fader
paa Hønsesdrøtternes fyrige Lader.

Og Fjerkræets Farver i Bakken vi kender;
i Solskinnet bliver de inderligt Venner.
Det sorte, det brune, det gule er blandet
symfonisk med Tørven og Leret og Sandet.

Saa festligt og fint ligger Skrænterne harvet.
Alt, Ager og Høns, er saa samhörigt farvet.
Hver Kam er saa gloende, Kødlappen svullen — —
Hvor blomstrer de yppigt som Valmu'r paa Mulden!

CYTHERES Ø

Et Foraars første Dag — — —
Om Grøften Viben tumler.
Hør Vingens Piskeslag!
Den bløde Engbund er saa lun,
og sommerligt det brumler
om gæslinggule Dun.

Oja! Hvor er her godt!
Paa Fjedre Engen gynger.
Kanske her er lidt vaadt.
Frisk Mod! Det vaade skader ej.
Solskinnet, hør! Det synger
for dig, for dig og mig!

Hør Solsorthannens Fløjt!
O, se, den er ej ene!
To Fuglenæb skreg højt.
To vilde Fuglehjærter skreg — — —
Et Møde mellem Grene,
et Nu i Elskovs Leg.

Vi drev omkring og saa
hvad Tørveskær kan gemme
og Rør og visne Straa.
Vi fandt langs Grøftens Solskinskant,
smaa spæde Bellisbræmme,
og Vibens Æg vi fandt.

Mest Sødme har den Pil,
hvis Rakleblomster glinse
midt i en mild April.
Det ved den allerførste Bi,
som tumler ud før Pintse
af Kubens Vinterhi.

Vi stod i Hebrons Dal,
hvor Mælk og Honning drypper!
Vi sad i Solens Sal.
Og Blæsten fodrede sit Hors
langs Digets Krydderkrybber
med Duft af Pil og Pors.

Paa solet Mosebund
sker mangt man maa betragte;
og to gør sjældne Fund.
For to Par Øjne sanser mer
end et faar Held at agte — — —
To som i Selskab ser.

Halvskjult imellem Straa,
et Sted, hvor Kvæget kommer,
en Ø af Lava laa.
Et luevinget Folk vi fandt,
som fløj i Sol og Sommer
om Øens Cirkelkant.

Fløj op, fløj ned, fløj op,
uskyldige og trygge,
med slanke Ben og Krop.
Fløj blidomslynget to og to,
red paa hinandens Rygge
i solberuset Ro.

Fløj ned, fløj op, fløj ned
og skinnede og lued
om Lavæens Bred.
Ukendt de var med Tid og Død,
var Evighed, var Nuet,
var Salighed og Glød.

De Lykkeliges Strand,
i Sol og idel Sommer,
vi fandt ved Grøfterand.
Vi fandt i Græssets grønne Sø,
et Sted hvor Kvæget kommer,
Cytheres Solskins-Ø.

FORAAR

Aret skifter nu sin Ham.
Farverne vil vaagne.
Vaaren gaar med Hanegal,
Bejlerbrus og Fjederpral
gennem alle Sogne.

Nu er alle Tørveskær
blaa som Hyacinther.
Himlens Gulv blev spulet blankt,
og i Salen knejser rankt
Skyens Solskinsklinter.

Viben om sin Rugeplads
hvirvler vildt og skriger.
Pileblomstens glatte Kind
glinser blødt som Museskind
langs de lune Diger.

Landsbybondens Hopper gaar
blanke foran Harven.
Skygger følger med hans Spand
over Danmarks Agerland — — —
Muld faar Guld i Farven.

Græssets første Mælkebøt
aabner sig ved Grøfter.
Langs den brune Skovrands Ris
staar en blaalig Drømmedis,
rig paa gyldne Løfter.

Før vi ved det, er det Vaar
i de gule Enge.
Blommegrene klædt i Hvidt
svæver som en Sky af Kridt
rundt om Stald og Stænge.

Rødtligt ringler Poppelløv,
blankt som drevet Kobber.
Pludselig er Storken der — — —
Husvant mellem Tørveskær
Majestæten sopper.

PINTSESOLSKIN

Træd ind i vort Hjærte, du elskede Vaar
med dit Solskin!
Udslet vore Synder og læg vore Saar
med dit Solskin!

Se, Pintsen er kommet, og Danmark staar døbt
i dit Solskin!
Og lykkelig følger vi Grøfterne, svøbt
i dit Solskin.

Hver Husmand ved Vejene hvidter sin Gavl
i dit Solskin,
og Gaardkonen tæller sit Kyllingekravl
i dit Solskin.

Og Hanerne ryster den luende Lap
i dit Solskin,
og skingrer langs Grøfter og Gærder om Kap
i dit Solskin.

Og Hanstæren danser en kaglende Vals
i dit Solskin,
saa Fjeren staar strut paa dens boblende Hals
i dit Solskin.

Smaalammene patter med spjættende Stjært
i dit Solskin,
mens Duen i Ageren pikker sin Ært
i dit Solskin.

Og Føllene famler mod Mødrenes Bug
i dit Solskin;
og kejtet gi'r Pigen sit Haandtryk i Smug
i dit Solskin.

Smaapigernes Fletninger bleges som Hør
i dit Solskin,
og Mælkebøtbræmmene glinser som Smør
i dit Solskin.

Og rundt om hver honningdryppende Gren
i dit Solskin
staar brumlende Bier med byltbærende Ben
i dit Solskin.

Og alle smaa Kirsebærtræer springer ud
i dit Solskin.
Alt svulmer som fyldt af en sødmerig Gud
i dit Solskin.

Markblomsterne brænder som fromme smaa Baal
i dit Solskin.
Alt dier og drikker af Godhedens Skaal
i dit Solskin.

Thi ville vi lytte til Sommerens Nyn
i dit Solskin,
og glemme en Time al Jorderigs Synd
i dit Solskin.

Og slaa til den evige Godhed vor Lid
i dit Solskin
blandt Smaabørn og Blomster og Lærker og Kid
i dit Solskin.

Trygt følger vi Grøfternes Mælkebøtbræm
i dit Solskin,
som bortkomne Børn, der omsider fandt hjem
til dit Solskin.

EN FRODIG MAND

Denne Fyenbo er en frodig Mand — — —
Han forvandler flittig Tørv og Sand
til et frugtbart Byg- og Havreland.

Storken staar og knebrer paa hans Gaard.
Ved hans Markskel græsser fire Faar,
som fik otte hvide Lam i Aar.

Og hans Hoppe med det sløve Smil,
som vi troede udslidt og senil,
fik et Føl den syttende April.

Stort velsignet er hans Stald og Sti —
Grisesoen skænkede ham ti;
og hans Kone ammer Nummer ni,

Og den Stjernede er godt paa Vej,
og hans Datter venter en til Maj —
Livet blomstrer om ham som i Leg.

Men med Duer om sin hvide Gavl
og sin Gaardsplads fuld af Kræ og Kravl
har han Raad til endnu mere Avl.

For han tilsaaer ogsaa Enkens Jord
(Enken efter Kresten Nielsens Broer)
Ære den, der radsaaer Enkens Roer —!

Himlen ved hvorledes han faar Tid —
Men han tilsaaer med en Fyenbos Flid
Enkeageren trods Næstens Nid.

Altid arbejdsmunter og parat —
Og det lykkelige Resultat
var i Aar en elvepunds Krabat.

Pintsesolen skinnede saa smukt,
den Dag Enken iklædt Blu og Tugt
bar til Alteret den fyenske Frugt.

FORAARET OG KIRSEBÆRTRÆET

Titusende Træer har jeg mødt paa min Vej —
Men fuldkommen er dog min Elskov til dig,
o, hvideste, flyv mig i Møde!
Helt er jeg omkring dig i Solskin, i Luft,
i Biernes Sang, naar de drikker din Duft
med Kærtegn usigelig søde.

Du skælvende, se! Jeg vil folde dig ud,
og Honning skal dryppe som Dugg fra din Hud!
Al Timernes Tomhed jeg dræber.
Jeg løfter dig ud over Tid, over Rum —
og mød mig saa inde i Biernes Brum
med sødmeudaandende Læber!

Alfavneren er jeg, nedsteget paa Muld,
en Evig, som møder et timeligt Kuld,
for Himmel med Jord at forene.
Helt fylder jeg dig fra din Rod til din Top,
mens Blomster i tusendvis lukker sig op
langs dine sødtsitrende Grene.

O, ingen har mødt mig med hvidere Blu!
Se, Solen staar stille et tonende Nu!
Jeg øser dig over med Naade!
Jeg skænker dig, Barn, i Besøgelsens Stund,
mens Bien befrugter din Blomst med sin Mund,
Lyksalighed over al Maade.

LØVSPRING

Se, smaa Solskinsfingre sysler
blandt de sødtespændte Kviste,
løsner sagte, hvad der snærer,
og befrier et krøllet Blad — — —!
Kuldsikkert kryber spæde Lemmer
frem af Svøb, der lydløst briste,
gyser sødt og glider nøgne
ud i Luftens Bad.
Ubesværet svulmer Løvets
svale Aandedrag,
blødt som blev et Jorderige
skabt just denne Dag.
Ægget under Svaler brister,
Pupper gaar itu.
Nyfødt bruser Sommerdagen
i det nøgne Nu.

Andemo'r fra Reden rapper,
stolt af sine søde Unger.
Flokken vipper let som Spaaner
over Søens Solskinsspejl.

Morgenen befrier sin Glæde
 i et Brus af Fugletunger.
Skyen bugner midt i Blaaet
 som et dunhvidt Sejl.
Muntre Fuglemødre mader
 Ungerne som før.
Guldsmed danser solberuset
 om hvert Aaløbs Rør.
Frem i Solen glider Snogen
 sagte fra sit Hi.
Ved hver Blomsterlæbe dingler
 der en laadden Bi.

Ja, den gamle Sommer er her!
 Trofast er den vendt tilbage.
Brummer trygt og dybt og mægtigt
 sit Te-deum uden Ord.
Bærer i sin Favn imod os
 genopstandne Barndomsdage,
hvor hver Time er en Tone
 i Aartusners Kor.
Gyng nu, syng nu over Græsset,
 tyste Solskinsspæt!
Sommerfugl, forlad nu Puppen
 paa din gyldne Plet!
Stræk nu fra dit Vindelkammer,
 Snegl, dit Følehorn!
Skrud dig, Lærkelil, mod Solen
 fra det unge Korn!

Kærlige smaa Fuglemødre,
trofast sysler I om Reden!
Stærehun blandt Æbleblomster,
o, din Lydighed er sød!
Mindste Blomst, som farver Græsset,
er et Barn af Kærligheden.
Dulgt i alle Mødrehjærter
brænder samme Glød.
Sødtbesværede, som lytter
til en ufødt Vaar,
som skal blomstre ved din Side,
mens din Livsdag gaar,
vug i Solen trygt din lille
Søn, som sover krum
i dit varme Moderlegems
dunkle Rugerum!

Bær nu, haarombundne Piger,
ud i Marken eders Spande!
Tøm nu mellem Kløverbloster
Koens spændte Mælkesæk!
Sænk nu, bringedybe Tyre,
fnysende den laadne Pande!
Tit nu op fra Andemaden,
blanke Frø, og kvæk!
Kom nu alle Barndomsvenner,
Kalve, Føl og Kid!
Se, vor Vennehilsen dølger
intet Nag og Nid.

Hils os, Svale, paa vor Tærskel,
kvidrende og kær!
Gro omkring os, svalt og stille,
skønne Jordens Træer!

Straaet, Myren, Lærkekrillen,
alt blev nyt, er dog det samme.
O, vær tryg, den store Sommer
gaar sin Gang, den varer ved!
Se, den vil, at vore Hjærter,
som den nærer med sin Flamme,
skal i Nuets Glæde slutte
Pagt med Evighed!
Kom og lad os trøstig vandre
over Lysets Bro!
Bagved alle Dages Vandring
venter Nattens Ro.
Trygt, saa langt vor Varme rækker,
planter vi vor Fod.
I et evigt Sommerhjørte
har vort eget Rod.

Brus nu tingraa Bøgestammer
over svale Anemoner!
Vug nu alle grønne Grene!
Luft nu, Blad, den skøre Hud!

Rug nu uforstyrret, Due,
 mellem store, stille Kroner!
Rundt omkring din Rede springer
 Danmarks Sommer ud!
Ræk nu, Føl, den bløde Mule
 mod din Moders Bug!
Sign nu Solskin, Korn og Kløver!
 Gyng nu grønne Rug!
Drik nu Livets Saft, Barnlille,
 tæt ind til din Mo'er,
som en Bi hos Blomsten dier,
 som et Græs, der groer!

MAA VI — — —?

Maa vi sidde blandt jer,
Birketræer,
Birketræer — —?

Maa vi være eders
Ro og Renhed nær?

Se hvor sødt I sitrer
mellem smaa

Aftenskyer,
som flamingorøde
over Nilen flyer —?

Høre hvor I risler
som et blidt

Brisebrus,
se hvor rent I nyder
Aftenrødens Rus — — —?

I BYEN

Luk kun Vinduet op, lille Frue,
for det luftige hvide Gardin!
Saa gaar Sommeren ind i vor Stue
mellem Blomster og flagrende Lin.

Alt det Solskin, du ventede saa længe,
lad det farve en vinterbleg Kind!
Det har ligget og leget i Enge
med de krydrede Vaardages Vind.

Det har hvilt sig paa Banker du kender,
hvor en Sydskrænt blev blaa af Viol,
og hvor Kalvene gik dine Venner —
det har Hilsen fra Barndommens Sol.

Det har brunet fra Hælen til Knæet
Landsbysmaapigers dunede Ben.
Det har omfavnet Kirsebærtræet,
imens Bierne sang om dets Gren.

Og mens Sværdliljen lyste langs Aaen,
gik det ind i dens skælvende Skød;
og den honningdryppende Slaaen
har udaandet sin Sjæl i dets Glød.

Langs din Hals, langs dit Haar er det kriblet.
Det har guldtavlet Gulvenes Brædt.
Paa vor Væg staar den Bort, det har kniplot,
under Loftet dets Regnbuespæt.

Alle Farverne aander i Solen
mellem Blomster og luftige Lin.
Du kan sidde og blunde i Stolen
ved det flagrende hvide Gardin.

Du kan sidde saa lunt som en Due
paa en Solplet i Skovbrynets Tjørn,
mens en Bi tumler ind i vor Stue
som en vred, lille, brummende Bjørn.

Hvor den kaster sig blindt mod vor Rude
fra det regnbuebæltede Loft!
Den har brummet blandt Brødrene ude
langs den mælkebøtbræmmede Toft.

Hvor den rødlig Poppelløv ringler
over Grøfternes græssende Faar,
og hvor Hopper med raslende Bringler
foran Tromlerne prustende gaar.

Den har bugtet paa Solskinnets Bølge
over Tage sin syngende Traad.

Den har kaldt — — — og beredt til at følge
gaar vor Tanke i Sommerens Baad.

ANGELUS

Nu gik Solen ned — —
Kirkeklokkers Klang
ringer Aftenro
om den hede Vang.

Nu gik Solen ned
bag de sorte Træer.
Lad os alle bo
Livets Hjærte nær!

Nu gik Solen ned
under svale Øer
hvor ujordisk Fred
groer om grønne Søer.

Nu gik Solen ned
Bedeslag er ni.
Pust af Evighed — —
Dagen er forbi.

SOMMERVISE

Græshoppen gned en Kvint saa fin.
Sværdliljen skjalv i Enge.
Men bag dens duftende Gardin
tør bare Bien trænge.
For den har hængt sin Baldakin
om lutter Bryllupssenge.

Komfalderi, komfaldera
for Blomster blaa og gule!
Sin Mund har Fru Titania
rakt mod et Æsels Mule.
Hvor sitrer du, Campanula,
blandt Bier og Sommerfugle!

Men efter Dagen kom en Nat
saa elskovsfuld til Mode.
Og saa tog Nattergalen fat,
mens Græsset græd og groede;
og Mons og Frøken Missekat
tog C'ets høje Node.

Komfalderi, komfaldera
for Blomster blaa og hvide!
I Græsset har Titania
slængt sig ved Æslets Side.
Dugdryppende Campanula
hvor dine Suk er blide!

REBEKKA

Rebekka har en dejlig lille Dreng,
som endnu hænger ved sin Moders Kjole,
ja, sover mangan Nat i hendes Seng,
skønt han er altfor stor —
Men Davids Mo'r
har nu bestemt, at David skal i Skole.

Bestemt det, ja, men langtfra uden Frygt —
Hvor meget maa en Moder her betænke!
Betro sin David til en Fremmeds Røgt!
„Mit lille Dæggelam!
Jeg har kun ham,
og, ak, der hviler Ansvar paa en Enke!“

Hun grubler med sit Hoved, som er smukt;
hun modner Tanken ved sit Hjertes Varme.
En Sommermorgen har den baaret Frugt —
Glad løfter hun sin Dreng
op i sin Seng,
hvor Purken spræller vildt i hendes Arme.

Nu har Rebekka sine Sorger glemt —
Hvor sødt, at se sin Pusling uden Skjorte!
Saa sommerligt er hendes Tanker stemt
hos denne lille Gæst,
som leger Hest
med hendes Fletninger, de stenkulsorte.

Èt er der jo, som trodser hendes Kløgt —
Et Mørke, hvor hun famler om i Blinde,
en Labyrint, hvor hun saa tidt med Frygt
har vandret rundt og rundt
og døjet ondt,
vel blot, fordi hun var en lille Kvinde.

Den Jesus, sukker hun bekymret — *men*
i Grunden har det dog saa lidt at sige!
Var Jesus ikke alle Smaabørns Ven,
som selv en Gang har sagt,
med Haanden lagt
paa Barnets sorte Haar — her er mit Rige!

Og mens hun ligger der — en Fuglemo'r,
der nyder Roen i sin lune Rede —
fornemmer hun, at stille Klarhed groer
i hendes Modersind,
mens hendes Kind,
faar Farve af en stor Beslutnings Hede.

I Smaating er Vorherre ikke streng —
Rebekka har i Grunden vidst det længe.
Derfor skal David, hendes lille Dreng,
udøbt ha' sin Portion
mild Religion
paa samme Bænk som Kristenskolens Dreng.

Rebekkas Sjæl er nu fuldkommen tryg.
Glad kysser hun den lille splitternøgne
og lader Haanden glide langs hans Ryg,
beundrende sin Søn —
Vidunderskøn
er lille David med de sorte Øjne!

Og muntert rusker hun i Drengens Haar
og pudser moderlig hans krumme Næse,
mens hun beretter hvad der forestaar —
Frisk Mod, mit Hjærteblod!
Vær flink og god! — —
Og dine Lektier vil vi sammen læse.

For Rektor staar Rebekka samme Dag —
Og den erfarne ved, hvad det betyder —
Ny Sommerhat med Roser for og bag,
stolt af saa stor en Søn,
selv ung og køn —
Og præsenter nu David dine Dyder!

Kan David sige hvad er to og to —?
Den Dreng, Hr. Rektor, ligner ingen anden!
Hvor, David, faar vi Mælken fra — K—Ko —?
Aa Gud han husker alt,
han faar fortalt —
Det er fra Fa'ren, at han har Forstanden!

Saa kommer det om Religionen blidt —
Rebekka er saa moderlig i Aanden.
„Alt det med Jesus er dog kun saa lidt.“
Farvel! — Rebekka gaar
med Roser paa sit Haar
og med en skoleindmeldt Søn ved Haanden.

Alt det med Jesus er dog kun saa lidt—
Ja,“ smiler Skolens Rektor, „for de rene.
Men for de mange er det alt og ét.
Din Tro er meget stor,
du lille Moer,
for du har Kærlighed, hvor vi har Stene.“

BLOMSTERVISE

Danmarks Sommer gik sin Gang —
Blomst til Blomst i Solen sang:
Kys mig blidt! Kys mig tidt!
Bland dit Støv med mit!

Gul og rød og blaa og hvid
sang: kom hid! Det er Tid!
Bien fløj i Ring og Sving,
lod som ingenting.

Bien er en flittig Mand,
rejser rundt om Blomsterrand,
læsser Honning i sin Baad,
slynger støt sin Traad.

Kys mig blidt! Kys mig tidt!
Tag mit Støv og giv mig dit!
Blomster sang blandt Græssets Straa
gule, røde, blaa.

Blomster sang paa Biens Vej:
Vrag mig ej! Smag paa mig!
Kys mig blidt og kys mig tidt!
Bland dit Støv med mit!

NATTERGAL OM DAGEN

Toti, toti — smaa svale Fløjt
fra Hyldehegnets hede Løv.
Toti, toti — smaa Skumringssprøjt
i Middagstimens Sol og Støv.

Toti, toti — smaa Kildekluk,
Tusmørkestænk, Dugdryp i Eng —
I Hylde træet sidder Puk
og stemmer Nattens Cellostreng.

ELVERVISE

Det var en Nat ved Elversø
i Danmarks svale Sommer.
Kratrose sov ved Caprifol
af Sødme tung og mæt af Sol.
Jeg saa dit Ansigt, Elvermø —
Men Natten gaar og kommer.

Jeg saa dit Ansigt, Elvermø,
i Danmarks svale Sommer.
Forelsket sov en Soldag ind
ved Midnatmulmets hede Kind.
Dit Kys jeg fik ved Elversø —
Men Natten gaar og kommer.

Du kyssede mig, Elvermø,
i Danmarks svale Sommer.
I Blomst stod Nattens blege Hyld
for dine søde Øjnes Skyld —
Nu maa jeg gaa ved Elversø,
mens Natten gaar og kommer.

Nu maa jeg gaa ved Elversø
i Danmarks svale Sommer
og tænke paa hin Midnatsstund,
da Nat og Dag laa Mund ved Mund.
Forsvundet er hver Elvermø —
Men Natten gaar og kommer.

SOMMERAFTEN

Paa Mosen staar et enligt Træ
og hælder mod sin Skygge,
mens Sommerrugen gaar i Dræ
langs runde Bankers Rygge.

Dag blandes blidt med Aftenlys.
Vind er hørt op at suse,
mens Mosen slaar sit Taagegys
om smaa straatækte Huse.

Langs Horizonten, bleg og klar,
staar Møllevinger stille.
Det frommeste som Jorden har,
er Lærkens Aftentrille.

En Hejre roer i Bølgeflugt
mod Solnedgangens Riger.
En krydret Krusemyntelugt
fra Grøftegræsset stiger.

Frø gurgler i sit Algebo,
hvor Kæruld ryster Fnuggen.
Drik Tanke, Renhed, Svalhed, Ro,
som Græsset drikker Duggen!

TRE KØNNE KONER

Tre kønne Koner sad
imellem Klitter,
sad sommerligt paa Rad,
som Svaler sidder sammen og kvivitter.

Afskød de hver sin Ham
paa Klittens Trapper,
hvor Bølgen brød sin Kam —
som blanke Høstkastanjer deres Kapper,

Og hengav Krop og Sjæl
til Elementet.
Smukt stod af Taa og Hæl
smaa Aftryk mellem Muslingskaller præntet.

Hvad Jorden tager mod,
det er begravet!
Men her stod Kød og Blod
genfødt og svalet atter op af Havet.

Tre kønne Koner laa
som Hvedetraver
blandt Klittens stride Straa —
og Himlens Sol steg ned og gav dem Gaver.

Den første, som var ung
og smal om Midjen,
sang Solen til: bliv tung,
og svulm som Frugterne langs Brombærvidjen!

Og lydig i dens Vold
fornam med Studsen
den anden, som var kold,
sit Hjærte hedt som Hybenrosens Blussen.

Den tredje fik for to
Valmuesynder
Absolution og Ro,
og Appetit saa frisk som en Begynder.

Tre Koner laa paa Rad,
tre kønne Koner,
i Klittens Solskinsbad
som i en Mistbænk Sommerens Meloner.

SOMMERDAG

Soldufte driver om os under Middagstimens Hvælv,
hvor Løvetandens fine Fnugfrø svæver.
Ak, Løvetand, dens lune Lugt er Sommerdagen selv —!
Græshopper bringer Luften i et næppe hørligt Skælv.
Smaa Edderkopper mellem Græsstraa væver.

Mariehøns spaserer op og ned langs samme Straa.
Paa Skrænten staar Campanula og ringler —
Smaa blide Himlens Døtre, som den klæder i sit Blaa,
og Sommerfugle kilder dem med Følehorn og Taa,
og Humlebier ved deres Bluser dingler.

Og emsigt vimser Myrer mellem Græsstraa hid og did.
Den lille Jungle koger som en Gryde.
Et kostbart Nu skal nyttes ud med Agtsomhed og Flid;
lidt Forraad maa man sanke sig i Hus til Vintrens Tid —
Kun Sommerfugle lever for at nyde.

Ej Sommerfugl bekymrer sig om Lade eller Lo;
men dypper bare her og der sin Snabel,
og flagrer ellers sorgløst over Dagens Solskinsbro,
til Øjeblikket kommer, da der bliver én af to,
en ottevinget Sommerfugl — en Fabel.

En ottevinget Sommerfugl med seks Par sorte Ben
fløj dansende langs Høje smaa og Dale.
Og som den fløj og flagrede, saa blev der to af én —
Og denne Vise fandt jeg under Tjørnens hvide Gren,
omkvidret af den sommerlige Svale.

Blidt ringlede Campanula, og Løvetandens Dun
drev vidt omkring og glimrede i Solen.
Og Gøge kukkede saa blødt, og Skrænten laa saa lun —
Og du sad midt i Kongeriget sommerbrændt og brun
med Strygejærnets Lugt i Lærredskjolen.

TORDEN

Naar Karlene, snorkende, sveder i Halmen,
og Duen har puttet sit Næb under Vingen;
naar nygifte Koner faar Svimlen og Kvalmen,
og Skummet staar Hesten om Bugen og Bringen —

Naar Pigen som vasker, besværet af Varmen,
med Haandbagen visker sig Draaben fra Panden,
og ønsker med perlende Sved over Barmen,
at hun kunde bytte med Gaasen og Anden —

Naar Tyrenes Brum bliver dybe som Brønde,
og Køerne dasker sig Bremsen af Kroppen,
og Hingstene spiler de skælvende, skønne,
blødtbuede Næseboer, vejrende Hoppen —

Naar Kvierne rejser de duskede Haler
og render i Rugen med Tøjret og Pælen;
naar Fluerne summer og Hanerne galer,
og vi gaar omkring med et Blylaag paa Sjælen —

Naar Spyfluemaddiken bævrer fornøjet,
og Bierne kreser uroligt om Kuber,
og Landliggerfrøknerne kryber af Tøjet
og svaler i Stranden de pustende Struber —

Naar Fruerne hemmeligt Barmene lufter,
og Bedstefa'r snapper beklemte efter Vejret,
mens Havernes Hylde beklumrende dufter
omkap med Jasminerne henne ved Gærdet —

Naar Svalerne stryger langs Klinte og Kløver,
og Solen staar sløret i Zenith og stikker,
og Vejmelet, ophvirvlet, pludselig støver
langs Grøfternes pudrede Vejbred og Vikker —

Og Vindstødet gaar som et Brus gennem Haven
og klirrer med Ruder og smækker med Porten —
og alt bliver stille som Natten og Graven
mens Regndraaben smelder — saa har vi en Torden!

En stor Karavane af flyvende Fødder
gaar raslende over de skælvende Blade.
Hvor drikker nu alle smaa Fibre og Rødder,
som Børn deres Mødre maa mætte og made!

Det smasker i Regnen som suttende Læber,
der gasser sig godt ved de gavmilde Bryster.
I Ly kryber Haner med Haler, der slæber,
mens Skrældene raser saa Ruderne ryster.

Sort staar over Haven en Skymur af Skifer,
mens Tusmørket truende Træerne tynger —
Der ridser Vorherre sit hvislende Ciffer
hen over de glinsende Kirsebærklynger.

Men kraftigt blev Kløveren kvæget af Regnen —
Sødtsvalede hilser nu Sangdroskens Triller
en gryende Blankhed, som groer over Egnen,
mens Farverne risler fra Regnbuens Piller.

Bort brister i Skyen den brogede Bue
med Dugg af Orange og Dryp af det Røde —
Men Hjerterne flyver som Skovbrynets Due
befriede Lyset og Livet i Møde.

KORNMØD

Jeg føler mig lidt ensom i vor Stue,
” skrev Anton midt i Juli til sin Frue,
„lidt ensom med mit, ak, halvérte Jeg.
Men hør nu, hvad der gør mig tryk i Tanken:
Jeg har sat hundredtusende i Banken
lidt efter lidt — til Børnene og dig!“

Fru Fanny rødmer under Vildsvinsranken:
Han har sat hundredtusende i Banken!
Hun skriver til sin Søster: Anton kan
nu dø fuldkommen tryk, i Fald Gud vil det!
Hun lader sin Veninde snuse til det —
Veninden tænker straks: Min usle Mand!

Og Anton skrev: Au reservoir ved Stranden!
Paa Lørdag haaber jeg, vi ser hinanden.
Da Fanny Lørdag Morgen gik i Bad,
sang alle Sommerbølger smaa om Planken:
Han har sat hundredtusende i Banken!
Guldstykker laa langs Klitterne paa Rad.

Fru Fanny elsker Anton, men med Maade,
og hvad hun skænker, skænker hun af Naade:
sit Hjærte hyller hun i kyske Lin;
mens Anton, som forgylder hendes Trone,
gaar rundt paa Frierfødder om sin Kone
og dirker her og der ved Lykkens Skrin.

Men der gaar Kornmod i den danske Sommer,
og Græsset skælver først, naar Brisen kommer.
Fru Fanny klæder sig i Sommerhvidt.
„Den kære“ hvisker hun og varmer Tanken,
„Han har sat hundredtusende i Banken
til mig og Børnene — lidt efter lidt!“

Hun henter ham den Aften ved Stationen.
Hun bænker ham paa Trinene af Tronen,
omblomstrer ham med Smil og blide Ord.
„Du“ mumler hun, imens et Trin *han* stiger,
„Jeg gaar og ser paa vore to smaa Piger,
jeg tror — i Grunden savner de en Broer.“

Hun smiler, lænet til ham: Føl! jeg brænder!
Hun udleverer ham de svale Hænder:
„Du lovede mig sidste Gang en Dreng!“
Hun jubler, mens hun synker fra sin Trone,
„Du har tjent hundredtusend til din Kone!“
Hun sitrer: „Det er sent! Vi vil i Seng!“

De ranke Fruer, kølige som Søjler,
de vil, at Mænd skal smedde gyldne Nøgler
til Hjærter, som er blanktpoleret Guld.
Men har du hundredtusende i Banken,
flux fletter Fruen Myrterne i Manken
og gør en Sommeraften underfuld.

SOMMERVISE

Lad Humlebien malke
Campanula den blaa!
De røde Valmukalke
i Havren skal de staa.

Lad Hyld med Solen dreje
sit gryngraa Blomsterskjold,
lad hvirvle alle Veje
i Sommerblæstens Vold!

Lad Vinden vippe Byggen
og vugge Hvedens Top,
mens Rugen runder Ryggen
i kattebløde Hop!

Lad Byens friske Datter
langs alle Strandens Sten
med Terneskrig og Latter
solbrune Barm og Ben!

Og dykke ned i Altet
og stige nyfødt op
og staa paa Stranden, saltet,
med Sol i Sjæl og Krop.

Lad Sol gaa over Agre
og gulne Danmarks Rug!
Vor Sommer vil vi lagre
som Vin til Vinterbrug.

Mens I har brunet Ryggen
i Strandens hede Klit,
skreg Svalen over Byggen
utallige Kvivit.

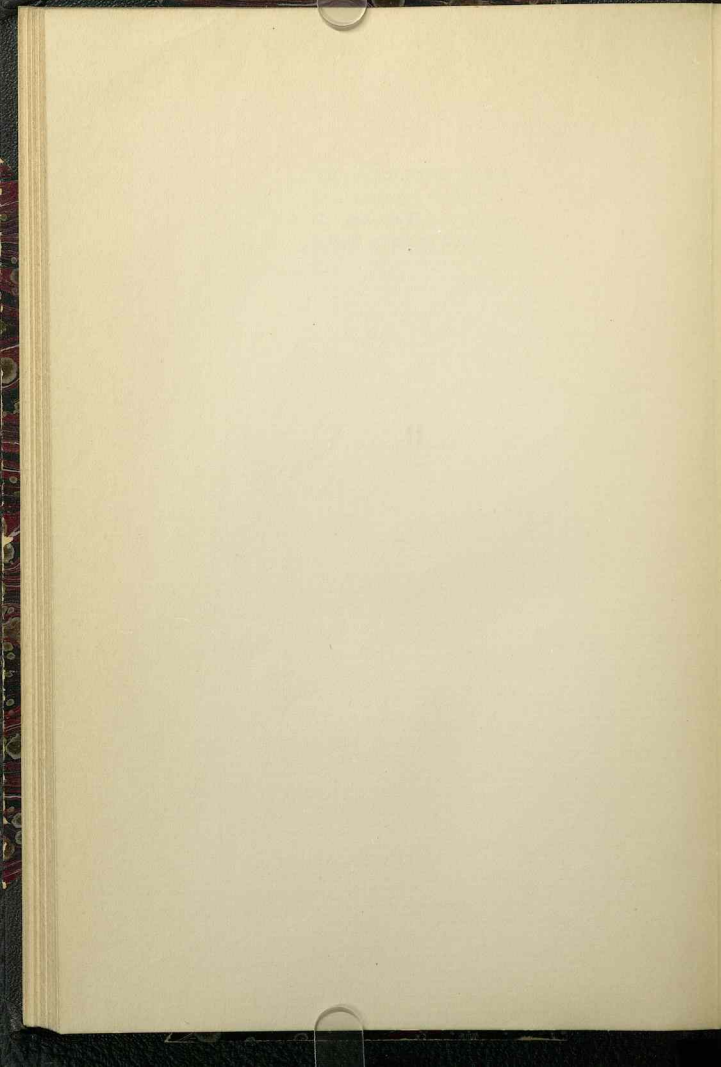
Og Kirsebær blev sorte,
og Havregets Kost
fløj gennem dine Porte,
gulgulvede August!

Maskinens Knive mejer,
og høj blev Høstens Dag,
hvor Stæreflokken drejer,
som Sejl gaar over Stag.

Se, Havens modne Blommer,
de ruller om din Fod!
Din Hud udstraaler Sommer,
Sol synger i dit Blod.

Velkommen karske Kvinde
med Sommer i dit Haar!
Nu skal dit Hjærte skinne
solsødt til næste Vaar.

II

GRAVENSTENER

1

Vel ved jeg hvor det Æble groer,
du bød mig af dit Lager —
Regnsvale Luft om Danmarks Jord,
din Frodighed jeg smager!

Jeg kom en saadan høstlig Stund
fra Syden hjem til Norden,
som rakte mig med Æblemund
et Velkomstkys fra Jorden.

Sødt duftede langs Østersø
min Barndoms Æblekammer.
I Regnluft laa min Fødeø
med dryppende Frugttræstammer.

En Drager tog mit Rejsetøj,
og jeg trak af min Hanske;
og broderligt i Regn og Røg
vi hilstes som to Danske.

Det var den danske Menigmand,
jeg kendte ham saa nøje.
Han modtog mig ved Østerstrand
med gennemregnet Trøje.

Vaadte var hans Skæg af Danmarks Vejr;
dansk var hans vare Stemme.
O, Barndom, fjærr, dog altid nær,
vi mødes, vi er hjemme.

Før blev til nu, og nu blev før.
Et Hjærte alt forener.
Der kom fra Ventesalens Dør
en Duft af Gravenstener.

1918. 11321

Mit regnindspundne Æbleland,
din Liflighed jeg smager!
Her gaar den danske Menigmand
og pløjer Danmarks Ager.

Hvem ledte mine første Skridt?
Det var hans muntre Datter.
Hun sang mig ind i Sønnen blidt
og bar mig ud med Latter.

Saa varligt tog han Barnets Haand
i sin den grove, stærke.
Jeg kendte bedst den danske Aand,
saa tidt den bar hans Mærke.

Her gik han mangel Regnvejrsdag
bag Tromle og bag Harve,
mens Mosset paa hans Hyttes Tag
var Luftens Fest og Farve.

Udover sodet Skorstensrand
Røgtriben blaalig vifter.
Her boer den danske Menigmand,
mens Næ og Ny omskifter.

Hans Træsko paa hans Tærskel staar
med Halmvisk lagt i Bunden,
de Træsko, som til Arbejd gaar
hver Dag i Dæmringsstunden.

Bag Ruden ulmer Gyldenlak.
Og lifligt Bøgebrænde
staar stablet i en Keglestak
nær Husets søndre Ende.

Mos groer saa grønt paa Tag af Straa.
Hvor inderligt det svulmer!
Hvor blomstrer det i Luftens Graa,
som favner blidt og dulmer!

Det grønne Mos, det groer saa godt
i lysforladte Zone.
Hvor svulmer gennem Graatigraat
den bløde Cellotone!

Men ser jeg Mosset blomstre, maa
mit Landsbyhjærte vaagne,
og drømmende paa Vandring gaa
i taagesvøbte Sogne.

Hvor Landet sol- og sangforladt,
berøvet al sin Grønhed,
bereder sig en Dvalenat
i Nøgenhedens Skønhed.

Se, Grøftegræs blev harebrunt,
og Grenene dryppende sorte!
Hvor skærmer Landsbymosset lunt
de gamle Ladeporte!

Det damper fra en Møddingpøl
men sødlig Lugt fra Stalden,
som slænger ud et Kalvebrøl.
Jeg kender den barnlige Kalden.

Mit Landsbyhjærte banker blødt
af Venlighed mod Egnen.
Der svulmer noget frodigtsødt
i Regnen.

Den gamle Sommer sover blot;
det groer, hvor Døden harver,
mens Regnen slaar sit Graatigraat
om Jordens slukte Farver.

O, dulmende Akkord i Moll,
som gør vor Sjæl taalmodig!
Naturens Søvn var aldrig gold,
dens Dvaletid er frodig.

Skjult mumler det i Mulmets Skød
fra Evighedens Kilde.
Død groer i Liv, Liv groer af Død
ustanseligt og stille.

Nu indgaar alt saa sød en Pagt
i Dødens Sakramente.
Nu *er* det store Offer bragt,
en Paaske tør vi vente.

De brune Farver kan nu sødt
ved Moderhjærtet sove,
for de har blomstret, brændt og blødt,
tro mod de tavse Love.

De aander tyst, de mumler blidt,
som trætte Børn, der drømmer.
Den Strid er stridt, fuldbragt, saavidt.
Kun Regnen strømmer — strømmer —

Mos, Regn og Æbleduft og Jord,
her har I mig tilbage!
Saa sindig gennem Regnen roer
min Ven, den gamle Krage.

Du Vinterfugl! Du Ravnens Bro'r!
Dit rustne Raab du løfter,
og pløjer støt de vante Spor
over plørede Veje og Grøfter.

Gennem Graatigraat, over nær og fjærn,
over Efteraarsskove saa sorte.
Dér rasler Vinteren i Jærn
bag Fimbulnattens Porte.

Et Kuldegys fra Ødets Bræ
imod mit Hjærte synger.
Men stedse grønt staar Livets Træ,
en Gren det om mig slynger.

Tag venligt mod mig, Efteraar!
Jeg staar i dit Æblekammer,
hvor Regnen slaar sit blanke Haar
om dryppende Frugttræstammer.

Dit store Farvebaal er slukt.
Men se, der blev tilbage
en liflig Modenhedens Frugt
fra Aarets Pignedage.

Det græder tyst, hvor Græsset groer
paa vore Drømmes Grave.
Det bløder i den Saamands Spor,
som saaer i Dødens Have.

Men Muld er Muld, og Rod er Rod!
Og Livets Gud er ødsel!
Og Alnaturens Hjærteblod
er, Efteraar, din Gødsel!

Vel ved jeg, hvor det Æble groer,
du bød mig af dit Lager.
Jeg smager dig, min Barndoms Jord,
jeg træder paa din Ager.

Jeg staar ved Nilens Kildevæld.
Her gaar den Strøm, som kvæger.
Her grønnes over Bakkehæld
det søde Græs, som læger.

Her tør min Tanke synke ned
som Agerhøns i Kløver,
og sanke, hvad af Evighed
det jordiske behøver.

Hjem, ud, og hjem — den samme Vej —
Her kom jeg fra, her boer jeg.
Jeg er i dig, du er i mig,
her grønnes jeg, her groer jeg.

Det blomstrer, Barndom, i dit Spor,
du har et frodigt Følge.
Det vrinsker, hvor din Kløver groer,
Fisk yngler i din Bølge.

Du gemmer tæt ved Jordens Bryst
de søde Skjulesteder,
hvor Livets Løndom aander tyst
i rugevarme Reder.

Blandt Hornede du færdes trygt.
Du klapper Hoppens Lænder;
og Føllet æder uden Frygt
sit Brød af dine Hænder.

Det brøler i din Foraarsdag
fra Kalvene i Enge.
Det knebrer herligt paa dit Tag
og kagler fra dit Stænge.

Det puster i din Vinterstald,
det brummer, grynter, sparker.
Din Sommer gaar med Tordenskrald
over de mørknende Marker.

Din Høst har Kamre fulde af Frugt
og Kister fulde af Nødder,
og Bøsseknald, og panisk Flugt
af pilende Bukkefødder.

Du er et udtømmeligt,
velsignet Forraadskammer,
som dufter sødt og indholdsrigt
midt i Alverdens Jammer.

Du er en Arv, som Livets Rust
og Rotter ej fik krænket.
En sød og liflig Ydunsmøst
mit Hjærte har du skænket.

Alt tusend Gange sét og hørt
blir nyt, naar ret vi mødes,
og underfuldt og uberørt
som Lam, der lige fødes.

Og slængte jeg din Rigdom væk,
og døde mine Toner,
dog sang en Dag din Foraarsbæk,
jeg stod blandt Anemoner.

Og vendte jeg i Trods, i Harm
min Ryg til hvad du lærte,
du *var* der med din Kløverarm
og drog mig til dit Hjærte.

Alt blomstrende, som græd, som lo,
befrugtende min Tanke,
var dig, var dig — du blev mig tro,
du frodigtgrønne Ranke.

En Verden aander i din Haand,
blødt, varmt — som Dueunger.
Her dvælede, her drak min Aand
og mættede sin Hunger.

Du er i mig, jeg er i dig
som Kvist i Stammens Grene!
Og først naar du forlader mig,
bli'r jeg i Sandhed ene.

Men det blev dog min Prøvestund,
da sent jeg kom tilbage
og fik et Ja med Æblemund
fra hine søde Dage.

Før blev til nu, og nu blev før.
Et Hjærte alt forener.
Sødt strømmer fra din aabne Dør
en Duft af Gravenstener.

